

4) Er det, hvis en medlemsstat vælger en »afgiftsordning« for privatkopiering, i overensstemmelse med begrebet »rimelig kompensation« at anvende »afgiften« uden forskel på virksomheder og erhvervsdrivende, som klart erhverver de digitale reproduktionsapparater og de digitale reproduktionsmedier til formål, der er privatkopiering uvedkommende?

5) Er det af den spanske stat indførte system med forskelsløs pålæggelse af afgiften for privatkopiering på alt udstyr og alle apparater og materialer til digital reproduktion i strid med direktiv 2001/29/EF, eftersom der ophører med at være en passende sammenhæng mellem den rimelige kompensation og rettighedsindskrænkningen i forbindelse med privatkopiering, som begrundet kompensationen, fordi afgiften i vid udstrækning anvendes i situationer, hvor der ikke er tale om den rettighedsindskrænkning, som begrundet den økonomiske kompensation?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22.5.2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT L 167, s. 10).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Helsingin käräjäoikeus (Finland) den 4. november 2008 — Sanna Maria Parviainen mod Finnair Oyj

(Sag C-471/08)

(2009/C 19/22)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Helsingin käräjäoikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sanna Maria Parviainen

Sagsøgt: Finnair Oyj

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 11 (¹), stk. 1, i graviditetsbeskyttelsesdirektivet fortolkes således, at en arbejdstager, der på grund af sin graviditet henvises til et andet dårligere betalt arbejde, i henhold til direktivet skal betales en løn i samme størrelse som den, hun gennemsnitligt modtog før overførslen, og er det herved af betydning, hvilke tillæg arbejdstageren fik udbetalt supplerende

til den månedlige grundløn, og på hvilket grundlag disse tillæg blev udbetalt?

(¹) Rådets direktiv 92/85/EØF af 19.10.1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EFT L 348, s. 1, den finske specialudgave: kapitel 5 bind 6 s. 3.

Appel iværksat den 6. november 2008 af Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE til prøvelse af dom afsagt den 10. september 2008 af Retten i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-59/05, Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-476/08 P)

(2009/C 19/23)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (ved advokats N. Korogiannakis og P. Katsimani)

Den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den af Retten i Første Instans truffede afgørelse ophæves.
- Kommissionens beslutning (GD for Landbrug) om ikke at antage sagsøgerens bud og ikke at tildele kontrakten til den valgte budgiver annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger i forbindelse med førsteinstansbehandlingen, uanset om nærværende appel forkastes, og dertil også appelsagens omkostninger, hvis appellen tages til følge.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for sin appel af dom afsagt af Retten i Første Instans i sag T-59/05 har appellanten gjort følgende anbringender gældende:

Det gøres gældende, at Retten i Første Instans har begået rettergangsfejl ved ikke at ville anerkende en åbenbar diskrepans mellem tildelingskriterierne som fastsat i EvCo-rapportens punkt 5.2 og de i samme rapportens punkt 5.4 nævnte kriterier og ved at fejlfortolke de relevante formforskrifter vedrørende bevisbyrden. Mere specifikt henviser Retten i Første Instans ikke til noget bevis til støtte for antagelsen, at en åbenbar diskrepans er en »skrivefejl«, og noget sådant bevis kan på ingen måde udledes af selve evalueringsrapportens indhold.

Endvidere gøres det gældende, at dommen ikke forholder sig til konsekvenserne af Kommissionens tilsidesættelse af dens pligt til at udvise behørig omhu og af princippet om god forvaltnings-skik. Retten i Første Instans anvendte utvivlsomt ikke de relevante bestemmelser, da den — uanset at den bemærkede, at Kommissionen havde tilsidesat gældende ret — ikke på dette grundlag tog skridt til at annullere Kommissions beslutning.

Det gøres også gældende, at Retten i Første Instans ikke anvendte de relevante bestemmelser vedrørende den ordregi-vende myndigheds begrundelsespligt, hvilket ville have ført til annullation af tildelingsbeslutningen, idet appellanten ved skrivelse af 10. december 2004 alene fik fremsendt udpluk og gene-relle kommentarer fra evalueringsrapporten. Retten i Første Instans har i denne forstand fordrejet det for denne fremlagte bevis, og derfor bør dommen ophæves.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Italien) den 6. november 2008 — Buzzi Unicem SpA m.fl. mod Ministero dello Sviluppo Economico m.fl.

(Sag C-478/08)

(2009/C 19/24)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Buzzi Unicem SpA m.fl.

Sagsøgt: Ministero dello Sviluppo Economico m.fl.

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal princippet om, at »forureneren betaler« i artikel 174, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab fortolkes således, at det er lovligt — også helt undtagelsesvis — at pålægge en person, der ikke har haft noget at gøre med udledningen i miljøet af de stoffer, som er skyld i den

miljømæssige forringelse, en forpligtelse til at indføre sikkerheds- og rensningsforanstaltninger og til at genoprette miljøskaderne på en forurennet grund (eller/og omkostninger forbundet hermed). Såfremt svaret herpå er benægtende, er princippet da til hinder for en national lovgivning og/eller for en administrativ praksis, som pålægger forpligtelser med hensyn til sikkerhedsforanstaltninger, rensningsforanstaltninger på en forurennet grund (eller/og omkostninger forbundet hermed) over for en person, der gør gældende ikke at have haft noget at gøre med udledningen af de stoffer i miljøet, som er skyld i den miljømæssige forringelse af grunden, uden at der først er påvist en årsagsforbindelse, men alene af den grund, at den pågældende udøver erhvervs-virksomhed eller er indehaver af fast ejendom på den foruren-nede grund, hvorfor den nationale lovgivning dermed udgør en overtrædelse og tilsidesættelse af proportionalitetsprin-cippet?

2) Er princippet om, at »forureneren betaler« til hinder for en national lovgivning, og navnlig artikel 2050 i codice civile, hvorefter en offentlig myndighed kan pålægge et antal erhvervsvirksomheder, der opererer på en forurennet grund, at rense denne, uden først at fastlægge det individuelle ansvar for forureningen, eller hvorefter de på grund af deres ejerskab af produktionsmidler anses for at være objektivt ansvar-lige for de skader de forårsager miljøet, eller hvorefter de pålægges at genoprette miljøet omkring den omfattende forurening, selv om der ikke er påvist nogen årsagsforbin-delse til forureningen, og selv om foranstaltningerne er ufor-holdsmæssige?

3) Er fællesskabsdirektivet om ansvar for miljøskader (direktiv 2004/35/EF af 21.4.2004⁽¹⁾), navnlig artikel 7 og bilag II, hvortil denne artikel henviser) til hinder for en national lovgivning, hvorefter de offentlige myndigheder under anvendelse af »adækvate midler til genopretning af miljøskader« kan foreskrive andre foranstaltninger over for bestemte elementer i miljøet (»miljømatricer«) (i det foreliggende tilfælde i form af en »fysisk afskærmning« over for grundvandet langs kyst-linjen) end dem, det tidligere er besluttet at anvende efter gennemførelsen af en adækvat kontradiktorisk undersøgelse, selv om disse allerede er godkendt, endelig projekteret og under udførelse, uden først at have vurderet de særlige forhold i det pågældende område, udgifterne til gennemfø-relsen i forhold til de fordele, der med rimelighed kan forventes, de mulige eller sandsynlige skadelige bivirkninger og de skadelige virkninger for den offentlige sundhed og sikkerhed samt den nødvendige tid til gennemførelsen?

4) Er fællesskabsdirektivet om ansvar for miljøskader (direktiv 2004/35/EF af 21.4.2004, navnlig artikel 7 og bilag II, hvortil denne artikel henviser) i betragtning af de særlige forhold i Priolo-området, der er klassificeret som område af national betydning, til hinder for en national lovgivning, hvorefter de offentlige myndigheder af egen drift kan træffe sådanne foranstaltninger, hvorved der fastsættes betingelser for godkendelse af den lovlige brug af områder, som ikke er direkte berørt af rensningen, da de allerede er rensset eller i hvert fald ikke er forurennet, og som er beliggende inden for det område i Priolo, der er klassificeret som område af nati-onal betydning?

⁽¹⁾ EUT L 143, s. 56.